

PERIÒDICH SATIRICH,
 HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
 DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

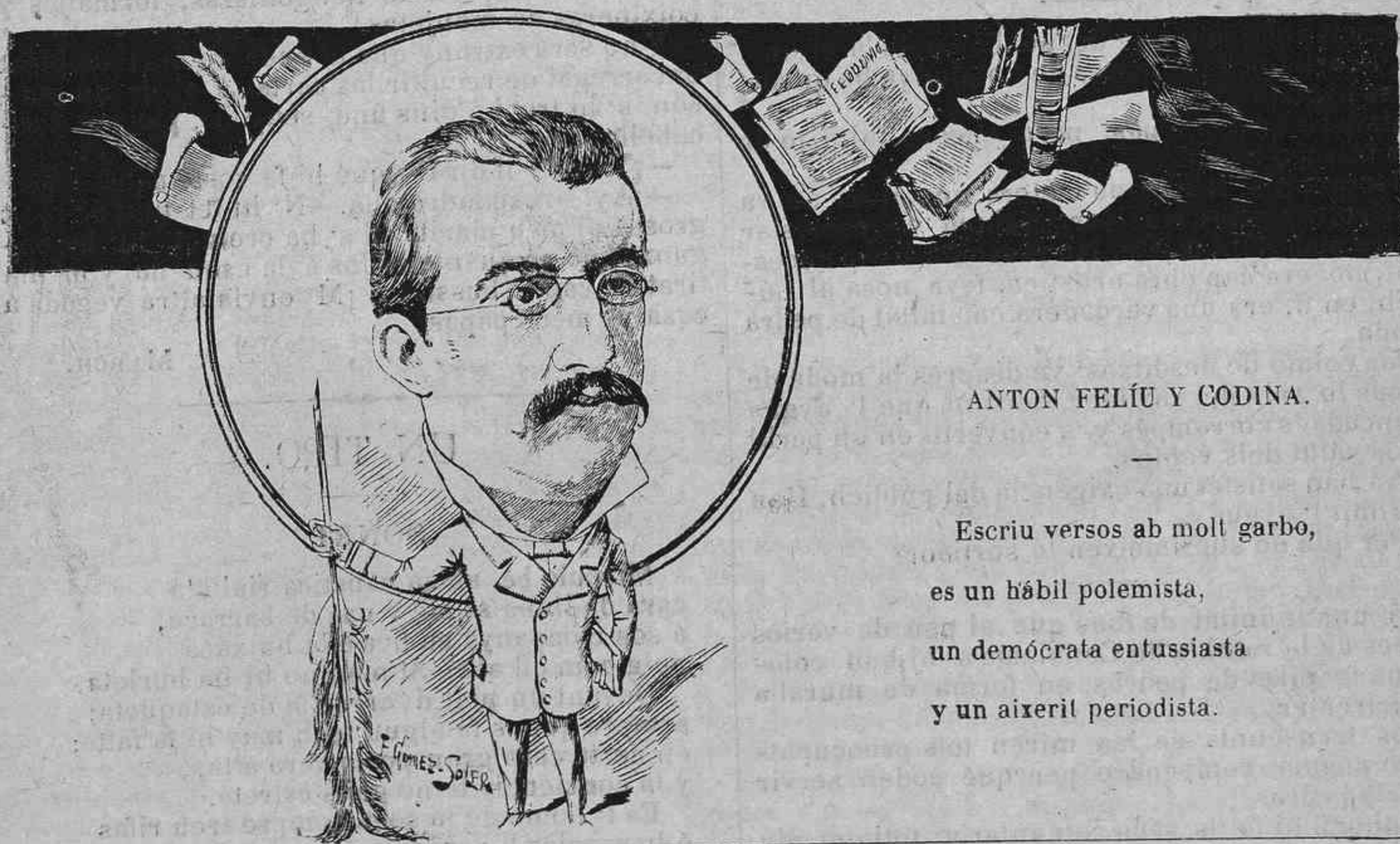
10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 centims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
 LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
 Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
 Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

ANTON FELÍU Y CODINA.

—
 Escriu versos ab molt garbo,
 es un hàbil polemista,
 un demòcrata entussiasta
 y un aixerit periodista.

CRÓNICA.

Continúa la Exposició de París absorbint la atenció general.

Tan los que venen d' allí com las noticias que 'ns envían los que actualment hi son, tothom

está conforme en que 'l gran certámen de la capital de Fransa es una cosa verdaderament pasmosa.

Festas espléndidas y enlluhernadoras, entradassas que espantan, espectacles que deixan una impressió profunda: tots los ecos que 'ns arriban d' allí tenen lo mateix sello de grandesa.

D' aixó plora la criatura.

¿No saben á quina criatura 'm refereixo? M' explicaré.

Desde que don Francisco está malalt, vè dihentse si la sèva dolencia 's déu á aixó, ó á alló, ó á alló altre. Uns diuhen qu' es lo cansanci; altres ho atribuheixen á disgustos suferts dintre la casa gran; altres á una malaltia crónica que ja l' havia atormentat altrás vegadas...

Per mí no hi ha res d' aixó. Ab tot lo respecte degut y fugint de fer bromas tractantse de cosas tan serias, jo opino que la malaltia de don Francisco prové única y exclusivament de la tristesa que li ha ocasionat lo gran éxit de la exposició de París.

Ell se figurava que al costat de la sèva, la dels francesos resultaria pàlida é insignificant; creya que no podria resistir la comparació ab la de Barcelona; li semblava que després de la d' aquí ja no 's podia fer res millor...

Y al veure que á la de París hi va tanta gent en un sol dia com á la d' aquí en tota la temporada; al sapiguer la admiració que ha causat als milions ¡milions! de personas que l' han visitada desde que está oberta; al enterarse de la magnificencia y esplendor ab que 's realisan allí totas las cosas, lo sèu esperit ha decaygut y s' ha entristit... y s' ha posat malalt.

Vels hi aquí la explicació de la sèva enfermetat.

Tan ho crech aixís y tan es lo que estimo á don Francisco—com á home—que desitjo que la Exposició de París se tanqui, á fi de que 'l nostre arcalde libre d' aquest espectacle que l' atormenta dia y nit, se posi bo desseguida.

Lo sèu restabliment ha de coincidir ab la clausura de la Exposició.

Ja veurán com no m' equivocaré.

Gracias al clamoreig del públich y de la prempsa, 'l surtidor de la plassa de Catalunya ha quedat sense aygua.

Aixó es un gran pas; pero encara falta lo de més transcendencia.

Recordarán los mèus lectors que quan se va construir aquest surtidor, tothom va protestar contra semblant trasto. No responia á cap necessitat, no era cap obra artística, feya nosa al públich; en fi, era una verdadera calamitat de pedra picada.

Per colmo de desdixas' vé després la moda de tancar lo raig del surtidor, deixant que l' aygua estancada 's corrompés y 's convertís en un perill per la salut dels vehins.

Ara han satisfet una exigencia del públich. Han suprimit l' aygua.

¿Per qué no suprimeixen lo surtidor?

Fa una infinitat de días que al peu de varios arbres de la rambla de Canaletas s' hi han colocat unas pilas de pedras, en forma de muralla semicircular.

Los tran-eunts se las miran tots preocupats sense poguer compendre per qué poden servir las tals pedras.

Tothom hi fá 'ls sèus comentaris, tothom diu la seva opinió, pero ningú 'n pot treure l' aygua clara.

—Jo—diu un—crech que aquestas pedras servirán pera fer una especie d' asiento, al rededor de cada arbre.

—No senyor—salta un altre—no ho farían ab pedras tan petites y ordinarias. Més aviat deuen haver arreglat aquestas muraletas per evitar

que qualsevol día, en una batalla de tranvías y jardineras, ne surti alguna soca castigada...

—Potser—diu un altre—hi ha de haver bu-llanga aviat, y han portat aquestas pedras aquí per tenirlas á punt per fer barricadas...—

Per aquest istil son totas las conversacions que se senten davant d' aquestas pilas de pedras. Y es inútil dir que ningú endavina 'l sèu verdader objecte.

Jo 'ls lo diré.

Com que l' Ajuntament tè tan carinyo als arbres de la Rambla y ara 's diu que totas las maluras s' han desencadenat contra las plantas, ha manat colocar aquellas pedras al peu de las socas, perque las formigas no pugin als plátanos.

No fa molts días, en un bussón públich, d' aquestos que serveixen per depositarhi la correspondencia, s' hi va trobar una llansadora de més de dos pams de llarch.

¿Era una broma pesada d' algú?

No senyors: era una cosa molt seria y natural. Un fulano havia d' enviar la llansadora á fora y l' havia tirada al bussón perque marxés pèl correu.

Lo sistema es cómodo y barato: tot será que l' administració l' accepti.

Si 'l procediment se generalisa ¡no se n' hi veurán pocas de cosas extranyas pèls bussóns!

Los forners enviarán lo pá als sèus parroquians, enganxant un sello en cada crostó.

Quan un tingui un parell de sabatas per adobar, en lloch de portarlas á cal sabater, ala, un sello y al bussón.

Los parents de fora de Barcelona 'ns enviarán pèl correu paquets de llangonissas, formatjes y coixineras de monjetas.

Y no será extrany que al anar un dia l' empleat encarregat de recullir las cartas á obrir un bussón, s' hi trobi á dins una senyora, plorant y escabellantse.

—¡Y ara!—li dirá—¿qué hi fa vosté aquí?

—¡Ay!—respondrá ella.—N' hi fet una de molt grossa al meu marit, ell s' ha cremat, m' ha enganxat no sé quants sellos á la esquena y m' ha tirat de cap al bussón... ¡M' envía altra vegada á casa 'ls meus papás!

A. MARCH.

UN TIPO.

SONET.

Mireulo bè, ab sa cáustica rialleta
cara de lluna al plé y nas de barraca,
á sos companys se fica á la butxaca
puig com ell altre al món no hi ha burleta.

Devant un plat d' arrós fa de estaqueta;
sempre que 's fá algun tech may hi fa falta;
en certa casa gran porta vara alta,
y la conciencia tè no gens estreta.

Es l' home de la sort, sempre treu rifas
ó herencias li prevenen impensadas
que l' omplan tan de orgull com de pessetas.

Gasta cotxe á tot drap, usa catifas
mes, no obstant ser tan rich, moltes vegadas
en lloch de pantalóns... porta calsetas.

FALÓ.

CARACTERS VOLCANICHS.

—¡No sè! Quan veig una noya
ab aquest cos tan bufò
y aquest ayre sandunguero,
desseguida 'm vè caló...

CARTAS D' ISTIU.

¿Quins pecats haurán comés las vinyas de Catalunya, que hajan de ser castigadas? Lo qu' eran avants verdas alfombras extesas per plans, valls y montanyas, placadas sobre las ondulacions del terrer y matisadas per la llum del sol de agost; verdas alfombras de pámpols luxuriosos per entre 'ls quals treyan los ulls rodóns de un blau negrós los granalluts rahíms en vías de madurar-se, son avuy catifas brutas, esparracadas, plenas de forats y de tacas, y pámpols recremats, de tons vermellosos y groguenchs, invadidas per l' herba y ab los rahíms migrats, petits y clars, verds y durs com balíns, mostrant á la llum del sol que no 'ls madura, sa cara malaltissa.

Durant tot lo trajecte de Barcelona á aquesta comarca de Barbará, que desde fa cinch anys vè sent mon estival refugi, no 's véu més que aquest mateix estrago, al un y al altre costat de la via. Totas las maluras están ensenyoridaes dels vinyats. La filoxera arrapada á las arrels; lo *mildew*, lo *black-rott* y lo *withe-rott*, com si diguésem la podridura negra y la podridura blanca ensenyorits dels rehíms y dels pámpols... ¡Quín desastre més espantós!

Sobre aqueixa catifa esparracada y bruta un hi véu revolcars hi la miseria esqualida. La cullita del ví es la més considerable, casi l' única de extensas encontradas. Y aquest any las bötas y las tinas quedarán aixutas: no rajará 'l porró que vigorisa al pobre pájés corvat sobre la terra... y cada trimestre compareixerá l' implacable recaudador de contribucions, que pèl govern no hi ha plagas que li malmetin la cullita. Pensar ab l' hivern que 's prepara dona esgarriñansas.

Algunas, bèn pocas vinyas, han lograt salvar-se gracias al us del sulfat de coure. De lluny se coneixen per sa ufanía; de prop encare més per las

clapas cruas de color vert de catre ressaltant sobre 'l vert tendre dels pámpols.

Fins ara molts pagesos creyan més ab la eficacia de l' aygua beneyta que ab aquest descubrimient de la ciencia. Pero l' exemple dels pochos que salvan la cullita per haver acudit amatents á aquest medi preventiu, fará que 'ls altres s' espavilin. L' any que vé no quedará una vinya sense sulfatar.

Pero l' any que vé ab lo gran consúm de sulfat comensará una competencia desesperada entre 'ls mercaders de aquesta sustancia, se buscará ab preferencia la baratura y aquesta baratura s' obtindrà, com sempre, per medi de las falsificacions.

Tot se falsifica. Aquest any, á falta de ví natural, se 'n fabricará d' artificial. L' any que vé succehirá lo mateix si no 's venen sulfats purs, exempts de trafica. Lo govern, que cobra las contribucions hauria de prevenir aquesta infamia y castigarla durament, com castigaria, per exemple, al apotecari que falsifiqués las medicinas.

Com tots los anys s' ha celebrat en lo present la fira de Prades, y cap á Prades m' han portat las camas. Tres horas de camí costarut, per entre 'ls antichs boscos de Poblet, un temps frondosos y avuy reduhíts á una maranya de rebolls, ahont van á ferhi llenya tots los pobles de la comarca, conduheixen á la vila construhida tota de pedra esmoladora.

Lo camí, ab tot y ser penós, presenta punts de vista preciosos. Aixó es lo que te la montanya: la vista ajuda á las camas. ¡Si se 'n véu de terra! Desde que 's domina 'l serrat que tanca la conca per la part de tramontana, se descubreix al lluny, mitj confosa ab la colitja la faixa dels Pirineus, ab sas nevadas cimas, al péu l' Urgell y la Sagarra ahont blanquejan cent poblets; á la dreta las crestas del Monserrat; á l' esquerra 'ls turóns de las Garrigas.

Se passa 'l coll del Titllá y una alenada d' ayre gelat penetra per tots los poros. Es l' ayre del Priorat que acaricia al viandant ab sos perfúms aromátichs. Ayre de farigola *frappé* fi, sutil, refrigerant. ¡Quí 'l tingués á Barcelona!

Vè la baixada, entremitj de un paissatge animat per la sombra dels castanyers, de las nogueras y dels pins que en lloch de agrupar sas branques formant copa, com en los paissos baixos, los extenen, recordantse tal vegada de que al hivern han de suportar lo pés de la néu. De aquesta feta quedan com enravanats y ja no se 'n curan may més. Pero aixís y tot son tan hermosos, ab son tronch dret com un fús y ab son color obscur, que jo 'ls prefereixo als seus germáns de terras calentas.

Prades apareix á la vista. Es una vila com un cop de puny, de color de mare de ví, es á dir, vermello y torrada.

Sa famosa fira dura quatre días, los dos primers consagrats als animals, los dos últims al bestiar, entenentse per animals las bestias grosses (mulas, matxos, caballs, ruchs, bous y tocinos) y per bestiar los moltóns y las cabras.

La fira de bestiar ja la havia vista y fins recordo haverla descrita en las columnas de LA ESQUELLA La de animals per mí era nova Aixís com la de bestiar acampa al mitj día de la població, sobre unas feixas plenas de rostoll, la de animals s' encamina al nord, á partir de la iglesia, formant una corona cap á las eras, que vista á

distancia sembla 'l mànech de una gran paella.

Quan arribéu á la fira, primer de tot, cal pensar ahont menjaréu.

—¿Hont es l' hostal?—preguntaréu?

—En los días de fira totas las casas ho son—vos respondrán.

Si forméu comitiva y sou firatayres, en qualsevol casa vos courán lo dinar, á sis quartos per barba. Si en lloch de firatayres sou senyors, llavors ja contan per pessetas.

Pero 'us heu de comprar la virosta y l' amaniment. A la plassa venen de tot, virám, pérdius, butifarra fresca que puja de Reus (á Reus tot l' any matan porch), pebrots y tomátechs, préssechs y melóns. Provehiu y anèu á la casa.

—A las dotze en punt l' arrós á taula.

Ja no haveu de fer res més.

Cap á la fira.

En las torradas parets del ábside de l' iglesia s' hi instalen las paradas de guarniments de animals, bastos forrats de pell de bé y morrallas de cuyro ab adornos de bayeta roja. Son molt pintorescas y están demanant un pintor que 'n fassa un quadro. ¿Per qué 'ls artistas que van en busca de assumptos no pujan fins á Prades lo día de fira, y 'n trobaran un á cada pás?

Davant de aquestas paradas las taulas de beguda, sota cuberta formada ab branca de pí y de castanyer: los gots afillerats y l' ayguardent dintre 'ls carretells, colocats sobre montants en forma de camas de catre.

Y á partir d' allá una doble filera de animals de totas menas, lligats á la paret y ab las ancas de cara al espectador, á punt de jugar las ferraduras. Pero no ho fan. La abigarrada munió de pagesos y gitanos transita per aquell caminal, contractant los uns, curiosejant los altres.

De tant en tant, un pagés s' obra camí portant penjat á las espatllas un porch agafat per las potas de darrera. Los grinyols nassals de la bestiola es lo millor avis de que li obrin pas.

La fira 's prolonga per tot lo carrer fins á las eras. Allá hi ha las manadas de tocinos, blanchs y pigats, cap de negre, llargaruts, y esprimatxats, en l' edat delitosa de la primera creixensa. Més enllá 'la bous, las vacas y 'ls badells, remugant peresosos. Y més enllá encare, al abrich de un cingle de rocas, sonan escopetadas y s' aixecan glops de fumareda... es un tiro de conills y de galinas.

Lo sport s' ha introduhit també en aquest recó de montanya.

He parlat del sport, y no puch menos de fixarme en un tiro de coloms que tèn molt de original y encare més de salvatge.

Sobre un tros de camp, rodejat d' estacas y de cordas, hi lligan dos coloms, l' un á major distancia que l' altre. La gracia del joch consisteix en matarlos á cops de pedra. Cada tiro contra 'l qu' está més aprop costa déu céntims; y cinch céntims l' altre.

L' empresari del tiro es un galifardéu de xavos sobre 'ls polsos, de barba remugadora, que cada vegada que un tirador dispara la pedra se gira d' esquena al colom, y no ho fa per no veure 'l martiri del pobre animaló, sinó per no patir seguint ab la vista la trajectiva de la pedra.

Hi ha colom de aquells que prou li val un gall dindi, tal es lo número de pedras que se li disparan impunement. En cambi 's presenta un xaval que fa tuf de llana, es un rabadá de aquells

que abont posan l' ull posan la pedra y si l' empresari pogués matarlo ab una mirada 'l mataria. Un ne vaig veure que ab cinch pedradas va escabetxarne quatre.

Es de advertir que no basta tocar al colom pera cobrarlo. Los tiradors que saben de lletra troban las condicions del tiro manuscritas sobre un tros de cartró fixat al peu de una bandera vermella.

Lo cartró diu aixís, transcrit textualment:

«Tiro de Colom á 5 Sentimos y 10 padarse Tiene de romper lapata ó Sangre ó muerto ouna palada.»

Tan salvatge es lo cartell com lo joch qu' excita l' interés de aquells *indigenas*.

La fira de Prades aquest any ha sigut desanimada. Lo país se ressent de pobresa. Perduda la cullita del ví, ningú está per compras.

Una anécdota per acabar:

M' acompanyava un jayo, liberal de casta y un dels més aixerits del poble, que ab sos setanta anys sobre las costellas se manté més ferm que un piló de roure.

—¿Qu' es alló?—vaig preguntarli, senyalantli un edifici ab tot l' especte de ermita.

—Un parany del rector—me va respondre.

—Vull dir, aquella casa blanca.

—Si, sí... un parany. Cada vegada que 'l rector hi va á dir missa li donan tres pessetas y mitja, y al xiquet de casa no li donan res.

—¿Y que fá 'l vostre xiquet?

—Diu *amen*.

P. DEL O.

Poblet 27 de agost 1889.

MONEDA CORRENT.

L' Ambrós es rich hasta allá, mes, l' Andreu, jove trempat, de present bó y color sá no tèn un clau, es dir qu' está absolutament tronat.

Per pena no 'ls parlo de los dons fisichs de l' Ambrós, perque 'l xicot, si no tèn cap desgracia será... rematadament fastigós.

Donchs fa 'l cas que, enamorats están los dos de la Sila y me 'ls tèn tant engrescats que casi están mitj tocats; (cadascú per 'llí hont l' enfila)

Si bè no m' estranya gota puig que 'ls puch assegurá qu' es salao, qu' es bonicota, qu' es .. vamos, una xicota d' aquellas que no n' hi ha.

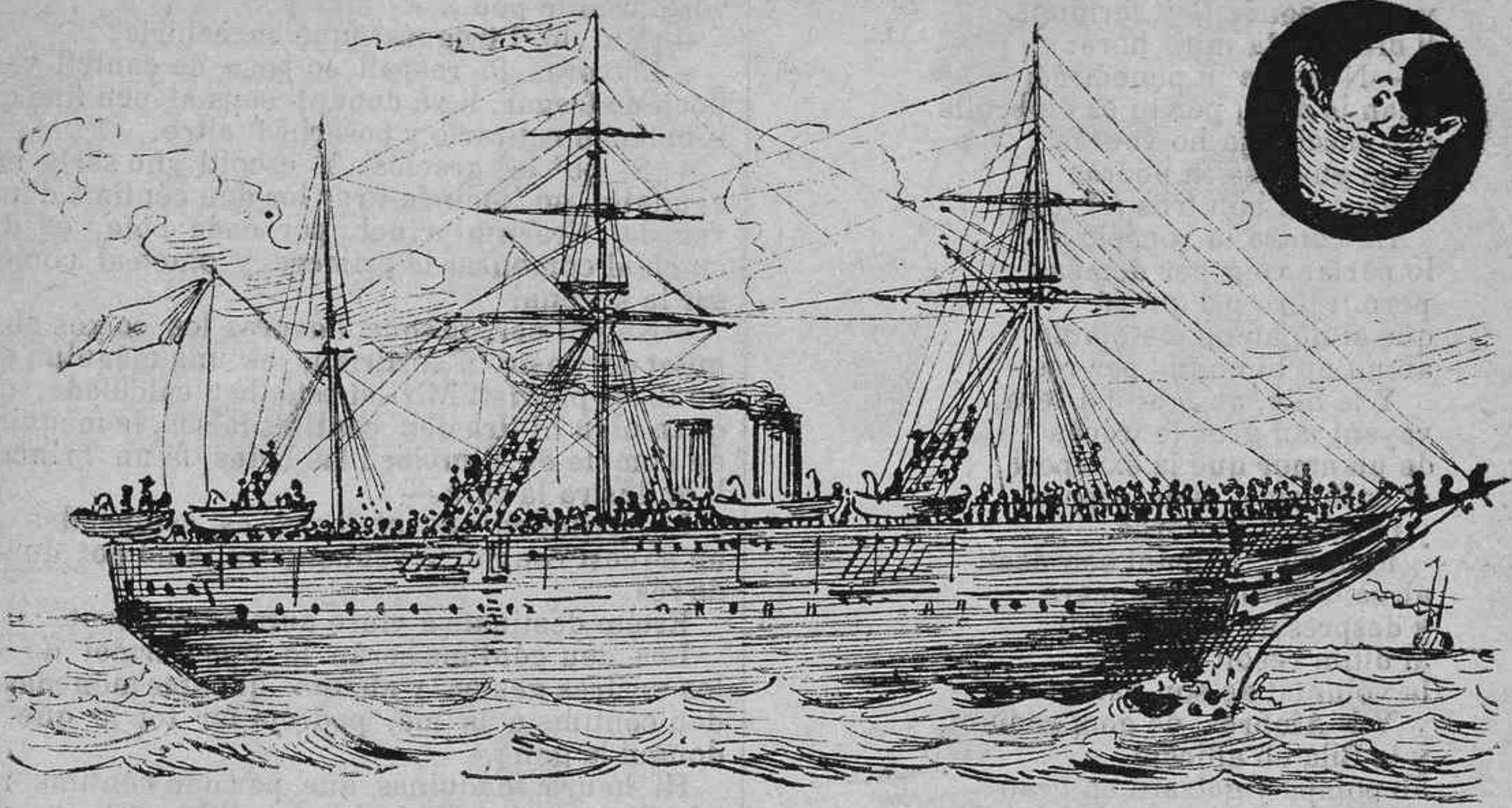
Y sent l' Andreu l' ideal sèu y l' Ambrós tant horrorós, seguint l' amor que l' atreu, estima tan á l' Andreu com aborreix á l' Ambrós.

Y 's compren; ¿quí es que s' encanta ab un home com ell? Mes lo xicot es rich qu' espanta y com tothom se decanta cap allí ahont veu mes dinés.

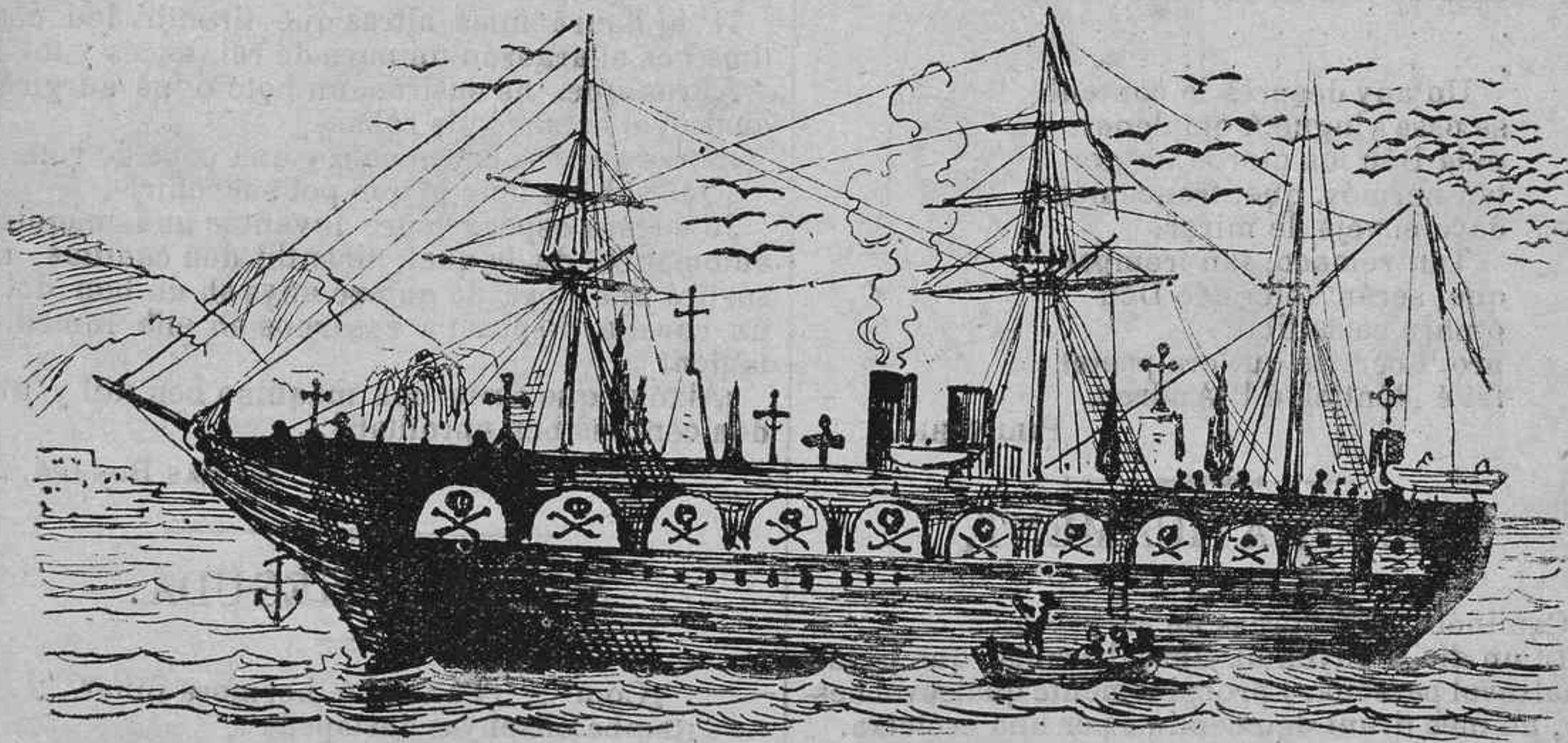
son pare, passant per sobre l' anhel de la bona Sila, pensant fer una gran obra al preferí á un guapo pobre

¡A BUENOS-AIRES!

PÁGINAS DE LA EMIGRACIÓ.

Al sortir de Barcelona: ¡Mil emigrants!

Al arribar á Buenos-Aires: Lo vapor sembla un cementiri.

Al cap de deu dies: ¡De mil emigrants, sòls ne queden setze.

un rich ab sa mala fila.

li fa mil comparacions
de lo qu' es y lo que fora
si seguís sas reflexions,
y entre consells y sermons
li diu á cada mitj' hora:

—Noya, te 'n penedirás;
quan te dich, per tú es embrolla,
pro casada, ja ho veurás:
de la guapesa 'n podrás
tirarne un bon tros á l' olla.

En contra ta vocació
lo parlar veig per demés;
pero 't juro pèl qui só
que si no atens ma opinió
ab mí no hi contis per res.—

Y la Sila, ab gran fal-lera,
veyent tan gros lo fracás
de un amor que la exaspera,
s' enfutisma, 's desespera
y plora que plorarás.

Fins que, palpant son destí
ab sa desgracia s' encara
y després de cruel sufrir
al últim resolt complir
la voluntat de son pare.

Y l' Ambrós, de goig radiant,
y la Sila ab aflicció
ab pompa y gatzara en gran
al cap de dos mesos van
casarse á la Concepció.

Un any després lo content
sa casa vingué á omplinar,
puig Dèu los otorgá un nen
tan hermós, que, francament
dava enveja de mirar.

Tan remaco, tan trempat
que, serán volers de Dèu
ó pura casualitat;
pro 'l cert es qu' era pastat,
fet é idéntich á l' Andreu.

PIRIPICHIO.

AUTOMÁTICAMENT.

Caminém de sorpresa en sorpresa.

L' un día s' inventan unas básculas que pesan
qualsevol persona, y probablemente qualsevol bes-
tia, no més tirant deu céntims per una escaleta.

Després surt un fulano que ha descubert una
máquina que retrata al que se li posa al davant,
tirant també deu céntims per un foradet.

Ara 's diu que s' ha inventat un aparato, que
mediant los indispensables deu céntims, llimpia
las botas al primer que 's presenta.

¿Ahont anirém á parar, seguint per aquest
camí? ¿quí es capás de posar fré á la inventiva del
home?

Aixó de las máquinas de llimpiar botas, sobre
tot, m' ha preocupat de mala manera. Lo de pe-
sar un bulto y retratar una cara automáticament,
no t' és de sobrenatural; pero ¡llimpiar las bo-
tas! Es dir, tréuren la pols y 'l fanch si n' hi ha,
posarhi 'l llustre, fregarlas y ferlas quedar bri-
llants com un xarol... ¿No es veritat que sembla
que no pugui ser?

¡Y de la manera que funciona aquesta máquina!
Un que l' ha vista á Berlin, m' ho explicava:

—Vosté —'m deya—no ha de fer res més que

posar lo peu sobre l' aparato y tirar los deu cén-
tims. Desseguida surt un raspall y ¡zís zás! li vá
fregant la bota fins que lluheix com si fos esmal-
tada de negre. Quan ja t' aquella bota llesta,
vosté treu lo peu...

—¿Y si no 'l tregués? ¿que succehiria?

—Llavoras lo raspall se posa de cantell y en
lloch de fregar, li vá donant cops al peu fins que
l' obliga á retirarlo y posarhi l' altre.

—¡Si qu' es graciós! Y escolti ¿no sería més
equitatiu, en lloch de tirar los deu céntims d' una
vegada, tirarn'hi cinch per cada bota, es dir,
cinch al comensar la primera y cinch al comen-
sar la segona?

—No pot ser, porque llavoras los coixos ab la
mitat del gasto 'n sortirían; ¡es una máquina que
ho t' tot previst! Miri si está ben calculada, que
quan algú hi tira deu céntims falsos, la máquina,
en compte de llimpiarli las botas, fá un brinco y
li enllustra la cara.—

La veritat es que ab las cosas estupendas que
en aquest rengló 's veuen, un ja no pot duptar
de res.

Estém destinats á viure automáticament.

Los deu céntims serán lo tipo normal de tots
los nostres gastos, y ab unas quantas monedas de
deu céntims á la má, podrém fer tot lo que 'ns
dongui la gana.

Hi haurá máquinas que per deu céntims nos
afeytarán, nos tallarán los cabells y hasta 'ns car-
golarán lo bigoti.

N' hi haurá unas altras que tiranthi deu cén-
tims nos allargarán un puro de ral, encés y tot.

Altras que 'ns cusirán un botó ó 'ns surtirán
qualsevol estrip de la roba.

Altras que 'ns darán café y una copa de ron.

¿Qué sab un hom lo que pot succehir!

Jo encara espero veure inventar una máquina
automática, de la qual, tiranthi deu céntims, ne
sortirá una noya de quinze anys ab un bon dot y
un capellá disposat á casarnos ab ella inmedia-
tament.

¡Aixó sí que sería una máquina ben útil y uns
deu céntims ben aprofitats!...

MATÍAS BONAFÉ.

Á UNA CONEGUDA.

¿Cóm?... ¿Tú també, hermosa nina?...

¿també ensenyas destapada

la blancura alabastrina

de ta gola perfumada?..

¿Tú també... també has probat,

seguint la moda del día,

de portá 'l pit escotat? .

¡Si no ho vejes, no ho creuria!

De menestralla á senyora

has volgut pujar d' un salt...

¡créume, nina encisadora,

no 't despenjis de tan alt!

Puig per més que 'l luxu teu,

té costi molt de guanyá,

la gent pensa quant t' veu;

¿Qué será?... ¿Qué no será?

Y la gent obra molt bé

pensant d' aquesta manera...

¡com ton pare es carreté

y ta mare es bugadera,

troba extrany, que no tenint

tos pares gayre abundancia,

SALUDOS.

Un saludo equivoccat.

De franquesa.

De certa confiança.

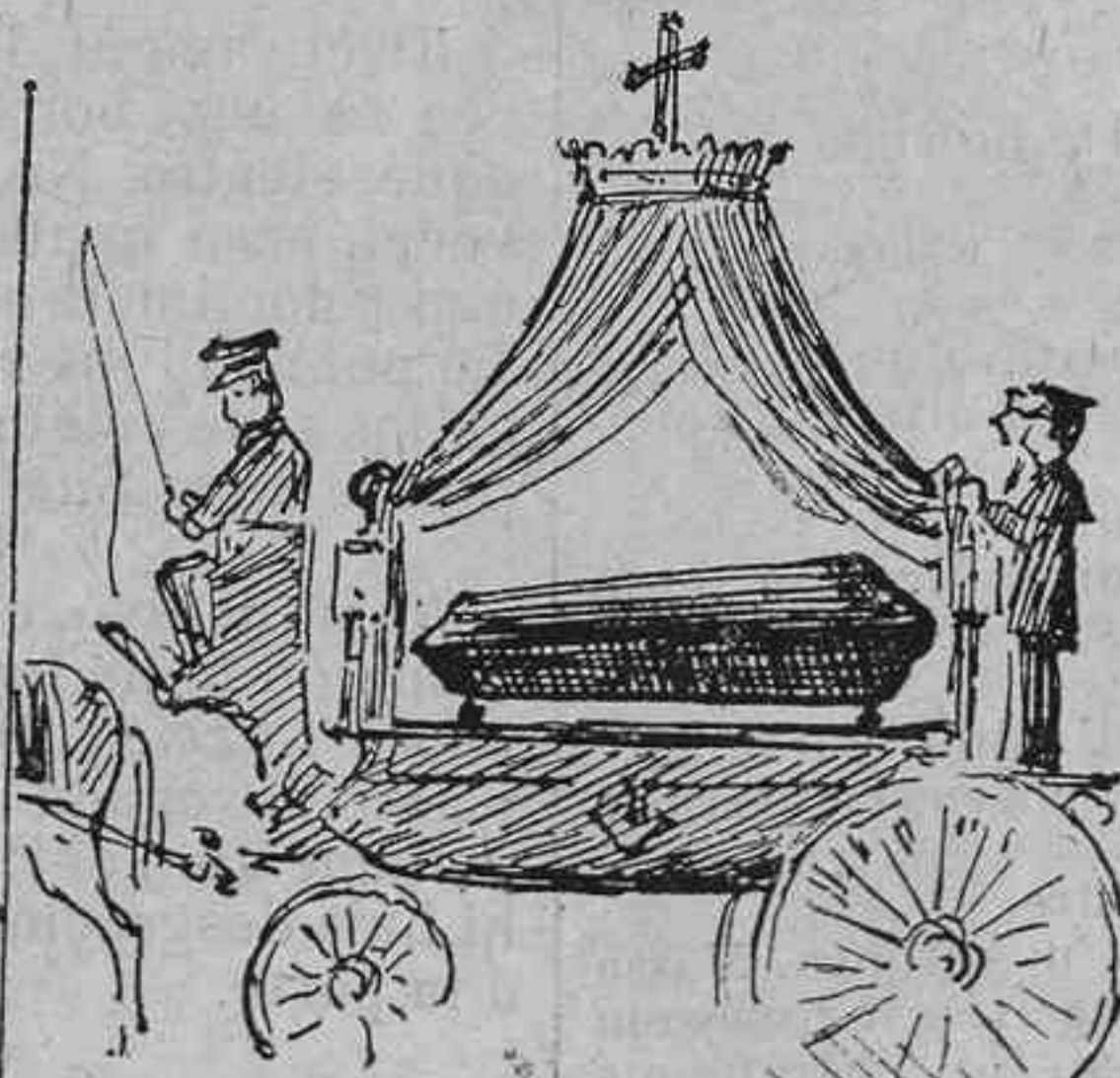
Saludo de contrabando.

Saludo á lo aygua-lifa.

Saludo reglamentari.

¡L' últim saludo!

tu vasis pèl mon lluhint
tan luxu y tanta elegancia!

¡No es que ton busto no sigui
més que 'ls altres, bèn format!
¡No es que lo teu coll no estigui
divinament tornejat!..

¡Res de tot aixó! Si ets pobre,
tens en cambi altra riquesa:
¡á ton cos preciós li sobra
tot un caudal de belleses!

Tú ets hermosa y créume á mi,
no donguis lloch á la gent
de que al veure't tan lluhí,
fassi cap mal pensament.

¡No vulguis may aixecar
un palau sens fonaments!
¡No vulguis may mostras dar
de riquesas que no tens!

Puig succebeix á lo millor
qu' un petit detall s' esguerra
y ¡adéu il-lusions del cor!
¡lo palau ja ha anat per terra!

Y apropósit, m' hi adonat,
com també molts que 't coneixen,
que damunt ton pit nevat...
¡¡las pussas s' hi diverteixen!!

¡Adéu il-lusions del cor!
¡lo teu orgull deixa corre!
¡quant jo dich qu' á lo millor
un trist detall tot ho ensorra!

M. RIUSEC.

ACUDITS.

S' atura un pagés davant de una porta, en la qual s'
hi veu un lletrero que diu:

«CAFÉ Y TEATRO —ENTRADA GRATIS.»

Un mosso del café, adonantse del crach, li diu:

—Apa mestre, aprofitéu la ocasió, que avuy l' entrada
es gratis.

—¡Gratis, gratis!—respon lo pagés.—Si fòs á mitat del
préu, encare faria un pensament.

EMILIA.

Un amo al seu criat:

—Tomás, ¿qué vas ferme de la carta que vaig deixar
aquí sobre?

—La vaig tirar al correu.

—Pero home, ¿no vas veure que no tenia sobrescrit?

—Prou que ho vaig veure

—¿Y donchs?

—Ja veurá: vaig figurarme que vosté no volía que sa-
piguessen per qui era.

MARANGY.

Durant la Quaresma última se queixava un *reverendo*
de que no 's trobava gayre bè y ab tot y aixó volía pre-
dicar.

—¿Y no li será mal? li preguntaren.

—Cá, no, al contrari, porque predicant trayem tot lo
verí que tenim al cos y encare 'ns es un bè.

Un pagés va á trobar á un mestre d' estudi y li diu:

—Aquí li porto al noy perque me 'l ensenyi á escriure
cartas.

—¿Ja sab de llegir? pregunta 'l mestre.

—¿De llegir? Ni 'n sab, ni vull que 'n aprenga. Massa
'l rector diu que 'ls que 'n saben, llegeixen *la Campana*
y 's condennan per tota una eternitat. No vull que me
'l ensenyi sinó d' escriure.

SALDONI DE VALLCARCA.

Los corps que volan y 'ls corps que caminan son de
una mateixa familia: uns y altres son negres: uns y al-

tres cantan de una manera ininteligible: uns y altres
viuhen dels morts; y sobre tot, ¡ay de la ignocent coloma,
que cau á las sévas mans!

Atenent á la gran práctica que tenen en economisar,
si de mí dependís, confiaría tots los cárrech públichs als
mestres d' estudi. Potser foran ells los qui després de
civilisarla, salvarían la patria.

L. MOSCA DIVA.

¡.....!

Lo camp está desert; la nit es fosca,
negres núvols la lluna han eclipsat,
no turba lo silenci ni una mosca
y dorm la nit en somni sossegat.

De prompte la quietut se veu turbada
per un rápit trepitj, que lluny se sent
y apareix un guerrero, á la mirada,
camps á través, més que marxant, corrent.

Ab lo casco al clatell, mirada ansiosa,
envaynada l' espasa dú á la má,
mira per tot buscant alguna cosa
sens que pari per 'xó de galopá.

A cada brinco més depressa avansa:
al fi suspira ab gran satisfacció,
se fixa sa mirada y ab frisansa
se dirigeix á un punt del horizó.

Una sombra s' hi veu grandiosa é inmóvil
y 'l guerrero dret á ella 's va acostant
rápit corrent com una locomóvil...

¡Y la sombra no 's mou! ¿l' está esperant?

Mes no... la sombra aquella al fi 's veu clara...

es un arbre, també 'l guerrero ho veu;

¿y per qué haventho vist s' hi acosta encare?

¿y per qué caminant lo casco 's treu?

Ja hi es, á terra deixa espasa y casco,
se queda en calçotets... ¡treu un paper!

¡s' ajup! ¡ah voto á Judas! ¡vaya un xasco!

¡Jo que creya qui sab que anava á fer!

SAMUEL DEL PALAU.

TÍVOLI.

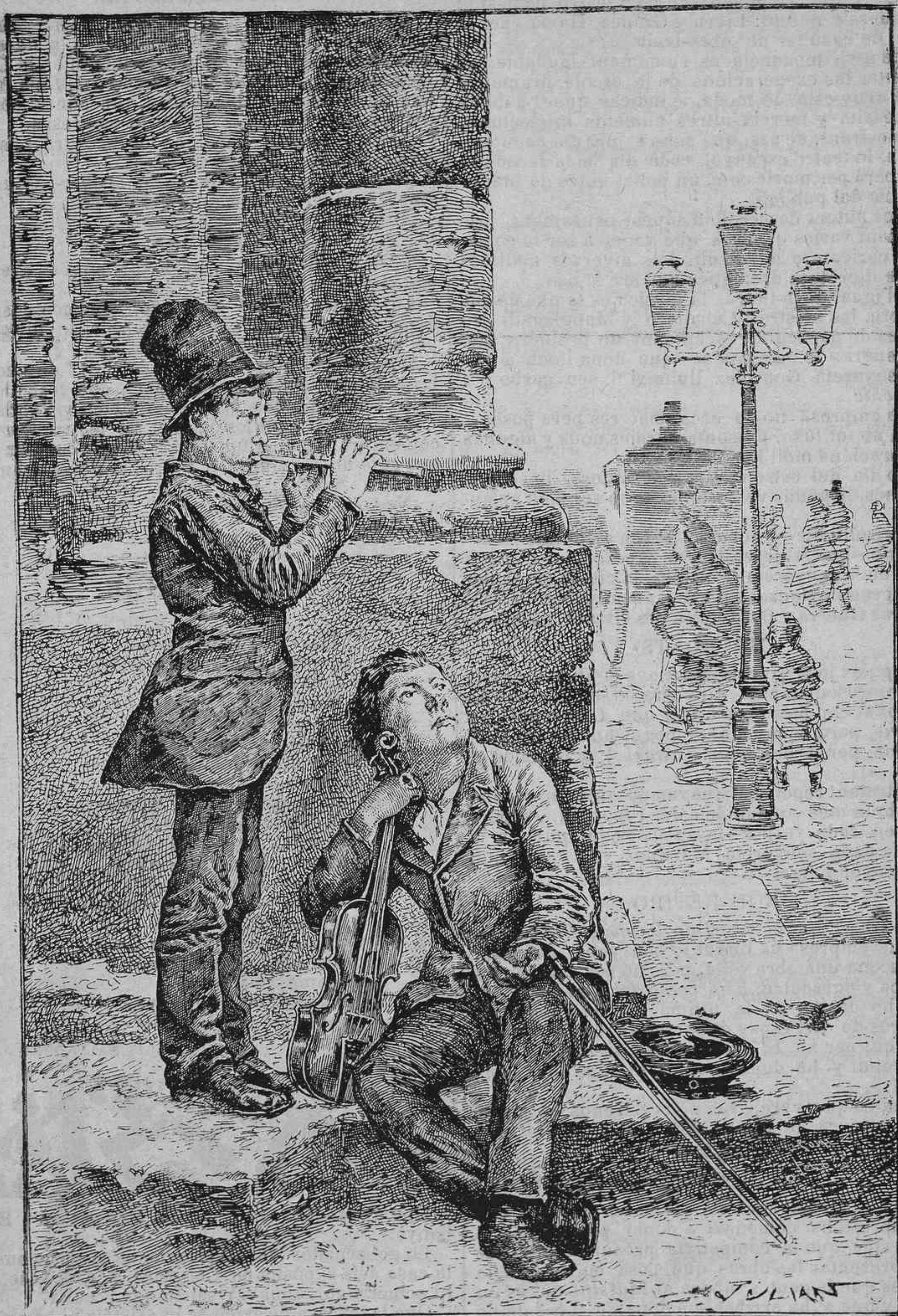
Efectivament, la senyoreta Blanca de las Nie-
ves es una bona adquisició per la empresa d'
aquest teatro. No té una extraordinaria potencia
vocal, pero canta ab gust, té una garganta molt
ágil y domina la escena de una manera complerta.
Lo públich l' ha rebuda molt bè y l' ha premiada
ab los seus aplausos, obligantla á repetir algunas
pessas de la *Lucia*.

Apart d' aixó, en lo *Tivoli* durant l' últims sen-
mana no hi ha hagut cap novedat: *Carmen*, *Car-
men* y *Carmen*. Diumenje 's donará á la tarde per
primera vegada aquesta afortunada ópera, y es
de teme que, si l' autoritat no pren precaucions,
hi haja desgracias, ab las empentas que hi haurá
á la porta.

CATALUNYA.

Si 'l pabelló cubreix la mercancia, segons lo
dret marítim, lo nom del autor dona una idea
de lo que val un' obra, segons las lleys literarias.
Si l' autor es bó, l' obra no pot ser dolenta en ab-

ARTISTAS DE BARATO. (*Dibuix de Julian.*)

—Fa nou horas que toquem, y no més hem arreplegat vint céntims... ¡Y pensar que á n' en Sarasate per tocar un' hora escassa li donan mil duros!

solut; si l' autor es dolent, es difícil que l' obra sigui gran cosa de bó.

¡A tí suspiramos! es, no d' un autor bo, sino de dos; dos escriptors que saben ahont tenen la mà dreta y que coneixen tan bé 'l teatro com si hi haguessin nascut: Liern y Granés. Havía, per lo tan, de rusultar un' obra bona.

La sèva tendència es sumament laudable: lamentar las exageracions de la escola dramática que avuy está de moda, é indicar que 'l públich necessita y mereix altres aliments intellectuals, demostrant, de pas, que si no s' fuig del camí emprés, lo teatro espanyol, cada día més decadent, acabarà per morir com un pollet entre la indiferència del públich.

Los autors desenvolpan aquest pensament, presentant varios quadros, que venen á ser la copia, ó la caricatura millor dit, dels diversos matissos de la literatura dramática que ara s' usa.

Al igual de la lletra, la música es també de dos autors, los mestres Caballero y Mangiagalli. No té res de particular, esceptuant un preludi y una habanera - la dels *petóns*—que dona lloch á que la senyoreta Gonzalez lluheixi 'l seu garbo y 'l seu *chic*.

La empresa no ha escatimat res pera posar l' obra ab tot luxo, presentant trajes nous y algunas decoracions molt ben entesas.

Lo día del estreno, un dels autors, lo senyor Granés, llegí uns versos que varen ser molt aplaudits.

Es inútil dir—tractanse de tan estudiosa companyia—que 'l desempenyo es excelent y que á més de la senyoreta Gonzalez, ja citada, conquistan grans aplausos en ¡A tí suspiramos! las senyoras Guerra y Bardo y 'ls Srs. Bosch y Chaves.

NOVEDATS.

Segueix lo senyoreta Martinez contant los éxits per representacions. Fins ara la companyia no ha donat cap més obra nova que *Una señora en un tris*; pero com no hem pogut anar á véurela, deixém per la senmana entrant l' ocuparnos d' ella:

Entretant repetirém que van posantse en escena las obras més aplaudidas del repertori, emportantsen cada vespre ls aplausos del públich la gracia de la senyoreta Martinez y la naturalitat del senyor Larra.

NOU RETIRO.

Retirat l' antipàtich *Don Jaime el Conquistador*, la empresa ha tingut lo bon acort de posar en escena una obra vella, pero no per aixó menos bonica y agradable: *El proceso del Can-can*.

Ja ho deyam en la última revista: lo antich, després de cert espay de temps de repós, torna á ser nou; per xó *El proceso del Can-can* ha sigut ben rebut y ha donat bonas entradas á la empresa.

Sembla que 's preparan nous estrenos. ¡Aquesta es la manera de cridar públich! Sobre tot si 's procura fugir dels *Conquistadors*.

NOU MASSINI.

Siga que 'l públich está per lo barato, siga que la empresa ha comensat á donar publicitat á la cosa, siga que la companyia procura esmerarse al representar las obras que posa en escena, lo cert es que la gent s' aboca al *Massini* qu' es un gust, y que s' ha arribat ja á donarse 'l cas de no poguerhi trobar una cadira vuyda.

Ultimament hi hem vist *Los embusteros*,

aquesta obreta francesa traduhida al espanyol, y hem de confessar que va alcansar un desempenyo que Déu n' hi doret.

CIRCO EQUESTRE.

Aquest afortunat local pot compararse únicament ab lo *Tivoli*, per lo que toca á la duració dels seus espectacles en lo cartell. Allí ab la *Carmen*, aquí ab una *Cacería en tiempo de Luis XIV* fan una campanya d' aquellas que donan pochs mal-de-caps y molts profits á las empresas.

Ara s' anuncia l' estreno d' un' altra pantomima: *Lucifer, ó el diablo verde*

¡Vejin si 'n sab de cosas lo senyor Alegría! Hasta ha averiguat lo color del diable...

¡Dimontri!

NOTICIAS.

Tres dels teatros tancats actualment se preparan per obrir las portas.

Lo primer será l' *Espanyol*, que comensará demá ab una companyia cómic-h lírica, dirigida pél senyor Bolumar.

Després s' obrirá 'l *Lirich*—del 1 al 7 de setembre—ab una companyia d' ópera que treballará baix la direcció dels mestres Bimboni y Vehils.

Y finalment á mitjos de mes, lo teatro *Romea* comensará tambe á funcionar, ab una companyia que si fa no fa vindrá á ser la mateixa del any derrer.

¿Ne volen més encara?

N. N. N.

REMEY SEGUR.

Estavan dugas casadas conversant sobre 'ls marits, y digué la més novella:
—Mira, noya, en Serafi, t' un génit tan especial, que sola, may puch surtir. Tot lo día 'l tinch á sobre, conversant, ó bè llegint y no 'm deixa un sol moment...
¡Ay! ¡Tú si que vius felís!...
¿Me vols dirme, com t' arreglas, perque 't deixi, 'l teu marit, tantas horas, tota sola?

—Aixó ray; es molt senzill. Quan me convé que se 'n vaji y ell no 's mou, li dich aixis:
«Mira noy, aquesta tarde la mamá, t' de venir.»
Quan sent aixó, gira qua... y no 'l veig tota la nit.—

LLUIS SALVADOR.

Una d' aquellas cosas que no més passen á Espanya.

Lo governador de Murcia mana inspeccionar la casa dels expòsits de Caravaca, per si acás s' hi comet algún abús. ¿Y saben qué resulta?

Que la tal casa de expòsits ni existeix ni ha existit may.

Aixó sí; á pesar de no existir, la casa de expò-

sits tè empleats y aquestos empleats cobran ab tota regularitat.

¡Donchs qué 's figuravan!

La empresa del Banch de Tarragona tracta de donar una corrida de toros per Santa Tecla.

¡Aixís están los banchs d' aquest pais!

Lo d' Espanya donant plata.

Lo de Tarragona donant corridas de toros.

Diu un diari, que están completament extingits tots los focos filoxerichs que havían aparegut en la provincia de Barcelona.

¿Tots? ¡Oh, cal!

¿Y 'l foco filoxerich que hi ha en la plassa de Sant Jaume, número hù? ¿qué no s' hi conta?

Justament es lo més temible que s' ha conegut.

L' altre dia al Assilo de pobres de Madrid, hi va haver un motí, á causa de la gran aglomeració d' infelissos, que no 's podían ni bellugar.

Dins del Assilo de Barcelona no es fácil que s' hi aglomerin, perque no n' hi deu haver cap.

Aquí s' aglomeran pèls carrers.

Lo nostre Ajuntament anuncia la subasta de varios empedrats.

¡Qué vaja remenant pedras!

¡No es mala la pedregada que se li prepara!

Llegeixo en los telégramas d' un diari:

«Lo domador Pezon ha sigut ferit pèl lleò *Brutus*.»

No ho estranyo.

L' home que s' embolica ab *brutus* está exposat á qualsevol brutalitat.

UNA ELEGANCIA.

No hi ha dona que lluheixi brillants més bonichs y grans...
¡Ara no ho vulguin saber d' hont los treu aquests brillants!

La «Societat Barcelonesa protectora d' animals y plantas» invita al públich á que li indiqui las reformas que 's podrían fer en las ordenansas municipals, beneficiosas als animals ó plantas, á fi de transmetre las instancias al ajuntament.

Jo vaig á indicar una reforma que sería molt ventajosa per las plantas.

La supressió d' aquestos empedrats tan dolents que ara s' usan.

—¿Y á las plantas sería beneficiosa aquesta supressió?

—Si senyors: á las plantas... dels peus.

Una noticia bibliográfica.

Dintre de breus días apareixerá una obra original del nostre amich lo popular escriptor C. Gumá, que tè per títol *Cansóns de la flamarada*.

He tingut ocasió de llegirne algunas probas y puch adelantarlos qu' es una obra destinada á alcansar gran éxit.

Quan lo llibre haja sortit, ja 'n parlarém ab més calma.

Lo *Conde de Vilana* ha arribat á Montevideo.

S' entén; hi ha arribat lo vapor.

Lo conde que porta aquest nom s' ha quedat en terra. Es lo qu' ell deurá pensar:

Una cosa es embarcar
y altra cosa es embarcarse.

Quan cau malalt algún individuo de la Real familia, la *Gaceta de Madrid* publica, tot lo més, set ó vuit ratllas.

Cau, en cambi, malalt D. Francisco de Paula y la meytat de *El Barcelonés* s' ompla de noticias relativas al *ilustre enfermo*.

Per *El Barcelonés* sabem que ha anat de Olérdola á Vilafranca en una *camilla*; de Vilafranca á Barcelona en un cotxe-saló y de Barcelona á la Garriga en un altre cotxe-saló. Sabém ademés que á la Garriga 'l varen baixar á pés de brassos. Sabém finalment y no cito més particularitats per no ferme pesat, que 'l catalá ilustre tè continuament la cama esquerra sobre un cuixí.

El Barcelonés hauria de cambiar lo títol:

S' hauriu de titular: «*El enfermero*.»

Per la seva part *El notciiero* fa també lo que pot. Pero, francament, lo ser *Noticiario* no l' autorisa per atropellar á la geografia de la manera que l' atropella quan diu:

«El Sr. marqués de Olérdola hizo perfectamente la travesía de los deliciosos valles de Moncada, San Miquel del Fay y Granollers.»

No es veritat.

Lo vall de Sant Miquel del Fay no s' atravessa anant á Granollers, no s' atravessa en carril, ni s' atravessa de cap manera.

Perque Sant Miquel del Fay no es cap vall, sinó un recó de montanya.

Per lo demás desitjém de tot cor que D. Francisco recobri la salut perduda.

Y que no estém sols en aquest desitj humanitari, ho demostra lo que 'ns deya l' altre dia un fusionista dissident:

—Res desitjo tant com que l' arcalde pugua valerse de las camas.

—¿Y aixó? ¿Per qué?

—Perque aixís podrá donar la puntada de peu á la vara.

¡Pobres regidors agraciats per alló de la Exposició!

Lo govern los concedeix lo menos que podia concedirlos, una *encomienda* de Isabella Católica. Firman las credencials lo dia 18 de mars, las envia al Comissari regi y 'l Sr. Girona no las comunica als interesats fins al 20 de juliol, quan ja las distincions honorificas havian caducat.

Vels'hi aquí que ara 'l que vulga lluhir la creu ha de demanar reposició, formar expedient y fer gastos considerables.

¿Pero que va fer D Francisco á Madrid, que no va cuydarse de la petxuga dels pobres regidors?

Res, senyors; estava ocupat ab petxugas més sustanciosas

L'escena á Fraga.

Van uns joves pèl carrer, de nit, cantant cançons una mica grassas.

¿Y que fa 'l jutje municipal?

Per interina providencia 'ls decomisa la guitarra.

Com si la guitarra tingués res que veure ab las cançons.

Pero ¡quí sab! Tal vegada 'l jutje ha obrat aixís, no més que pel gust de poder dir:

—¡Rediós! ¡les he chafao la guitarra!

Lo Director del balneari de Caldetas ha tingut un contratemps.

La direcció del ram va expedir una real ordre ab fetxa 16 de febrer, y haventla enviada al director del balneari pera sa major publicitat ¿quina tè 'n fa?

Deixém la paraula á un periódich castellá, que certas cosas en catalá fan de mal dirse:

«La colocó en un sitio muy *excusado*, pero muy concurrido»

Y per aquest motiu l' han declarat suspés del càrrech.

Lo govern ha obrat ab un rigor excessiu.

Al mèu pobre entendre lo Director del balneari de Caldetas, en lloch de la suspensió mereixia un ascens.

Colocar una real ordre destinada á la major publicitat al quarto de las pomas, més que un desacato á la real ordre, es un rasgo de geni.

Perque ningú s' escapa de visitar aquell siti, y ningú hi va sense llegir lo que troba fixat á las parets.

Cassat al vol.

—¿Has vist la núvia del Enrich?

—Sí, home, sí, no me 'n parlis: una xicota que sería passadora si no mirava contra 'l govern.

—Pero, noy, es molt rica. Tè set ó vuit casas á Barcelona y una hisenda al Urgell.

—Llavors rectifico. Ja no pot mirar contra 'l govern.

—¿Per qué?

—Perque deu pagar molta contribució.

Es molt xocant lo concepte que sobre l' art del toreig tenen format los francesos.

Un periódich de la vehina nació explica als seus lectors l' aprenentatge del torero.

«A la edat de 14 ó 15 anys los joves destinats al toreig van al escorxador, y allá 'ls tancan ab un toro en un reduhit corral. L' alumno de primer curs de tauromaquia ha de matar al toro furiós, ab una navaja ampla pero petita.

» Moltas vegadas succeeix que 'l toro queda ferit lleugerament, y 'l pobre torero exhala son darrer suspir en lo corral.»

¡Dimontri de francesos!

Sempre tan aficionats á vendre als seus lectors *canards* per perdius!

Apenas va correr per Madrid la noticia de que anava á ser nombrat regidor de real ordre lo señor Llano y Persi, un dels capitossos del partit zorrillista, aquest va respondre desde San Sebastián ahont accidentalment se troba:

«Mi actitud es hoy la misma de siempre, franca y resuelta contra todo lo existente.»

Lu Senyort Solt tè la paraula.

Sobre 'l difunt marqués de Campos.

—Es un gran cap—me deya fa algún temps un conegut comerciant.—Lo marqués de Campos es lo primer geni financier d' Espanya.

Y 'm contava lo següent:

Un dia, en temps de la guerra civil, va pendre part en una subasta de uniformes pèl exercit. Y va derrotar á tots los licitadors, adjudicantseli 'l servey á un préu tan baix, que 'l panyo sol valia més que l' uniforme confeccionat.

Transcorregué algún temps, y al presentar la primera remesa de uniformes sigueren retxassats per sa calitat inferior á la que havia servit de tipo en la subasta.

—Al magatzém—digué 'l marqués, sense apurarse.

La segona remesa, tan dolenta com la primera, sigué retxassada també del mateix modo. Y la tercera, igual, cabent la mateixa sort á la quarta y á la quinta.

En aixó vingué l' hivern: los soldats no tenían roba, y 'l ministre de la Guerra, no sabent de ahont tréurela, acudí al marqués de Campo, demanantli per favor l' entrega de aquells uniformes que previament havían sigut retxassats.

Ab lo qual, sobre haver fastidiat als licitadors de bona fe, realisá un negoci molt rodó.

EDISSON A CASA SÉVA.

Lo famós electricista escoltant lo primer fonógrama, dirigit desde Londres á Nova-York.

¡SANTA IGNOCENCIA!

Ara la pobra es petita
y 's distreu jugant ab pomas;
demá, quan ja siga gran,
potser jugará ab los homes.

¡Oh! ¡Era molt espavilat lo marqués de Campos!

Lo mateix succehia en las subastas de tabaco. Las classes més ínfimas sustituhían á las de calidad superior. Las hi retxassavan; ell las portava al magatzém; y quan las fábricas havían de plegar per falta de material, las hi anavan á buscar y encare li donavan las gracias.

Després venían las malediccions dels fumadors. Pero 'l famós Marqués—que era un geni financier—no las sentia, gronxantse en un balanci, y ab una bona breva als llabis.

Lo estrany es que un geni tan colossal, no haja deixat als seus hereus més enllá de uns cinch milions de duros.

De la pesseta que fan pagar per casarse á ca 'l cordoner del carrer de la Corribia se 'n diu *Jus tabula* (Dret de taula.)

Pero com aquestas pessetas destinadas á las obras de la Séu se fonen, sense que may ningú haja pogut averiguarne 'l paradero, un aficionat á las traduccions literals, traduhía «*Jus tabula*» per «Dret de la tabola.»

Diálech entre dos aficionats á passar l' istiu á fora.

- ¿Ahont la fas aquest istiu. Arturo?
- ¿Qui jo? A Sant Juliá de Vilatorca.
- Crech qu 'es un siti molt hermós?
- Hermosíssim.
- Y escolta, ¿hi ha ayguas?
- Deliciosas.
- Vull dir ayguas medicinals.
- Medicinals y de primera.
- ¿A qué s' aplican?
- Al reblandiment...
- De le médula.
- No, home: al reblandiment del ós bertrán.

La costúm de besarse es relativament moderna. Los antichs, en lloch de besarse s' oloravan.

Testimoni de aixó la Biblia, quan diu que Isaac, ja cego, tenint duptes sobre si 'l fill que se li acostava era Jacob ó no, olorá 'ls s us vestits y 'ls benehí.

Los mongols en lloch de besarse s' o'oran lo cap. Quan un pare vol acariciar al seu fill ó un amant á la seva nuvia, li fica 'l nas als cabells y aspira fortament.

Los samoans y molts islenyos del mar del Sur quan volen saludarse s' o'oran la cara. Los amants en lloch de dirse «fesme un petó», diuhen: «Pegam una ensumada.»

A Europa s' ha perdut la costúm de fer servir lo nas com á únich emissari de las expansions íntimas.

A lo menos entre las personas.

Los únichs sers que conservan ab fidelitat las tradiccions bíblicas son los gossos.

Lo color de moda es avuy día lo vert enciám. Color molt significatiu.

Se diria que las nenas que l' usan están á punt de amanir.

Las més macas se portan la *sal*.

Las que son macas y al mateix temps espaviladas, la *sal* y l' *oli*.

Y las que además d' espaviladas y macas tenen mamá, se portan l' amaniment complet: *sal*, *oli* y *VINAGRE*.

CANTARELLAS.

Es inútil que t' esforssis
explicant lo qu' es un bès;
si vols, nena, que t' entengui
ha de ser prácticament.

Si pensessis, nena hermosa,
lo que jo ara estich pensant,
no duptis pas gens ni mica
que... pensariám igual.

Ja convinch ab tú en que d' homes
n' hi ha ben poch de res de bo,
pro per cada dona bona
d' homes bons n' hi ha un milió.

He somiat que vas morirte,
que te 'n vares aná al cel,
y que 'ls ángels feyan pinyas
per poderse está á prop teu.

Si 'm donessin una noya
caya, honesta y ab bon dot,
tal vegada logarían
ferme fe un pensamentot.

La que ab mí vulga casarse
ha de tenir quatre cosas:
forsa quartos, poca llengua
molta sort y... pessigollas.

F. GAVIRES.

Avants de ficarse al llit, un senyor de Barcelona que ha anat á fora sense altre objecte que assistir á una cassera, diu al seu criat:

—Joan: demá á las quatre del matí en punt me cridas.

—Será servit.

—Sobre tot no te 'n descuydis.

—Perdi cuydado.

Lo criat per no descuydarse'n pren la resolució heróica de no ficarse al llit; passa la nit ab lo llum encés y sentat en una cadira; pero la son que no 's fixa en si 'ls homes van vestits ó despullats, acaba per véncel y ja tenen á en Joan pesant figas com un beneyt.

Peró, á lo millor se desperta, y assorat consulta 'l rellotje. Son las duas tot just. No ha faltat.

Y sense donarse compte de lo que fa s' encamina á la cambra del seu amo ahont aquest dorm y ronca ab tota tranquil·litat.

En Joan lo crida, 'l sacceja y quan l' amo 's desperta, li diu:

—Ja pot dormir, ja pot dormir... encare li quedan duas horas... Aprofitilas.

Un jove calavera explicava una aventura amorosa que li havia ocorregut ab la dona de un dentista.

—Figureuvos que quan ja casi havia lograt rendirla, entra 'l seu marit y 'ns sorpren.

AVENTURAS EQUÉSTRES.

Pensava conquistá ua premi y 'l caball l' ha desmontat... pero ha tingut la fortuna de que ha caygut... assentat.

—¿Y qué va succehir?
—Qu' estava rabiós, tan que se 'm volia tirar al damunt.

—Y tú á las horas ¿qué vas fer?

—Vaig formalisarme: vaig ensenyarli las dents.

—¿Y ell?

—Ell, olvidantse de repent del seu paper de marit ofés y recobrant la tranquil·litat profesional, me va dir:—«Uy mestre, quin caixal tè més corcat Assentis, assentis que li arrancaré. No tinga por: no li faré mal.

Total: que l' operació va costarme un duro.

Se passeja pèl jardí del Teatro Lírich, un diumenje á la tarde, un matrimoni foraster, si ell lleig, ella lletja y ridícula, y un menestral qu' en companyia de alguns companys segueix lo camí oposat, se adona de aquell parell de tipos, y diu en véu alta, llansant sobre d' ells una mirada burlesca, y sense recatar la intenció:

—Mireu noys, ja han obert la gabia dels micos.

Lo foraster, comprenent la pulla, exclama mitj enfadat:

—Escolta, minyó, ¿que parlas per mí?

—No senyor, no faltava més.

—Llavoras ho dirás per la mèva dona.

—Tampoch.

—¿Donchs per qui ho dius? pregunta ab ayre amenassador.

Lo menestral arrencant á correr:

—Per tots dos.

¡¡FATALITÉ!!

DOLORA.

D' una canya, ne surt sucre,
d' una petxina una perla,
d' un ou. ne surt un pollet,
y d' un serment la mistela.

D' una roca ne surt aygua
Del pensament las ideas,
pero ¡ay! de ma butxaca
¡no 'n surt may ni una pesseta!

R. TORRES BOLART.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—Pa ssa-ma-ne-ri-a.
2. Id. 2.ª—Ma-cat-xo.
3. MUDANSA.—Va-Dá-Cá-La-Má
4. ANAGRAMA —Troca-Tocar-Acort.
5. TRENCA-CLOSCAS.—Lo patge de la comptesa.
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH Consulat.
7. CONVERSA.—Sara-Dativa.
8. GEROGLÍFICH.—Deu per cada hù, y cada hù per ell.

XARADA.

¡QUIN SOMNI!

Sobre un sofá carmesí
qu' es mon company de dispesa,

(Continua á la página 560.)

LLIBRERÍA ESPANYOLA

Rambla del Mitj, n.º 20.

LOPEZ EDITOR

ANUNCIOS

ALMANAQUE
EL QUITA PESARES, para 1890
Ptas. 1.

MANUAL DE COCINA ESPAÑOLA Y AMERICANA

por el distinguido cocinero D. M. BRECARELLI

Ptas. 1.

Próxim a publicarse:
CANSONS DE LA FLAMARADA
per C. GUMÀ

MANUEL CUBAS

Toque de rebato

Un tomo en 8.º, Ptas. 1.

Vicente Bas y Cortés

Disquisiciones financieras

IMPUESTOS, DEUDA, CONTABILIDAD,
PRESUPUESTOS, DÉFICIT, BANCOS, JUEGO DE
BOLSA, AGIOTAJE, ETC.—Ptas. 3.

R. de Campoamor

HUMORADAS

Ptas. 3.

LUIS BONAFUOX (Aramis)

COBA

Ptas. 3.

Próxim a publicarse:
CANSONS DE LA FLAMARADA
per O. GUMÀ

PEDRO J. SOLAS

EN POS DE LA FORTUNA

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

Juan Gomez-Landero

COLMOS Y COLMILLOS

CON UNA CARTA DE

D. Santiago de Linares

ILUSTRACIONES DE LA GERDA

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

TEORÍAS MODERNAS

DE

FÍSICA

Unidad de las fuerzas materiales

por

JOSÉ ECHEGARAY

Ptas. 4.

!!! Prompte sortirà!!!

CUENTOS DE LA VORA DEL FOCH

CUENTOS DEL AVI

ESCRITS PER FREDERICH SOLER (Pitarra)

ilustrats magistralment pèl reputat dibuixant

M. MOLINÉ

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútu, & bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravios, no remetent ademès 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

una tarde, ab gran peresa
pensant en tú 'm vaig dormí.

Vaig somiar com qui delira
qu' en lo Parnás m' internava
y *Hu-dos-tres* me regalava
la sèva preciosa lira.

De sas cordas afinadas
al sentir las vibracions
te vaig dedicar cansóns...
que ja se m' han olvidadas.

Passas tú, volant, *Total*,
y seguint ta etèrea imatge
me fas empendre un viatge
al *Dos-terça* Nort glacial.

De mí fugint ab anhel
sens ni menys sentir frescor,
ab *terça* foch del mèu cor
se va fondre tot lo gel.

T' alcanço al fi, 't tornas dona,
y en altres llochs més jolius
atravessarém mil rius
(mes no 'n *Rius* de Barcelona.)

Vam passá en balsa de canya
lo Rhin, lo Vistula, 'l *Dos*,
lo *quarta-tres* caudalós
que 'l centre d' Egipte banya.
l' Elba, 'l Dnieper, lo Danubi
veyent desde 'ls Apeníns
de tota Italia 'ls confins,
y le erupció del Vesubi.

Marxém á l' antiga Prussia
viatjant ab gran fallera:
atravessém la frontera
passant al Austria y la Russia:

Un recort confús jo tinch
si 'ns casárem á Cracóvia
ó si ho varem fé á Varsóvia
de la *Dos-tres-quatre-cinch*.

Riquesas varem coneixe
amor y felicitat.
quan tú, ingrata d' un plegat
de mí vas desapareixe:

te busco, pero no encerto
á trobarte ab gran neguit,
quan de repent sento un crit
y mitj tarumba despertó...

La dispesera ab fieresa
cridava ab son génit prompte:
—Si no 'm paga ayuy lo compte
abandoni la dispesa.

P. TALLADAS.

ENDAVINALLA.

Miram com vulgas que semblo
una dona de avuy día:
prima á dalt, abaix ocupo
molt puesto com sas faldillas.

Com dona duch devantal,
com ella tinch buit lo cor
y com ellas las entranyas
tinch més negras que 'l carbó.

J. T. ANGUILA.

ACENTÍGRAFO.

L' altre día 'm varen dir
que 'l noy gran de ca 'n Salgot
s' acabava de morir.
puig *total* al cos la *tot*.

FANDILLETA.

TRENCA-CLOSCAS.

DON NARCÍS SOLAR PIGOT.

BLANES.

Formar ab aquestas lletras lo títul de una sarsuela cas-
tellana.

K. NOVAS DEL K. STELL.

TERS DE SÍLABAS.

.. ..
.. ..
.. ..

Primera ratlla vertical y horisontal, utensili d' estudi.
—Segona: nom de dona.—Tercera: Població de Cata-
lunya.

ANDALUSA.

PROBLEMA.

Partir lo número 147 en quatre parts de manera: que
la primera sumada, la segona restada, la tercera multi-
plicada, y la quarta dividida per un mateix número.
donguin totas igual resultat.

EX-E. GATS.

GEROGLÍFICH

:: M
E E E
T T
M
E E E
pre
T T T

P. TALLADAS.

COMERS Y RELIGIÓ.

Un moro de bona pasta
y de costums tan senzillas
que s' ha fet cristiá-catòlich
y además ven sabatillas.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.